

Ebba gick fram till Helena och räckte henne hinken.
 ”Du ska kasta den på killarna”
 Helena slängde en hastig blick ner i hinken, full av avsmak, vände bort ansiktet.
 ”Är du dum eller?”
 ”Om du inte gör det, måste du knulla med Fredrik”
 ”Äh”
 Helena och Ebba stirrade på varandra.
 Hettan gassade mot huden, glödande när det inte blåste och jag hukade mig ner för att komma undan men solen fanns överallt.

”Jag dödar din fula häst”, sa Ebba.
 Helena ryckte till. Såg bort. Mot holmen? Kullen? Där vi brukade rusa upp mot toppen, och ner igen, som om vi flög, som om det inte fanns några hinder, bara vi och gräset och galoppen och friheten, eller om det var förra sommaren?

”Din fula ponny. En litet missfoster. Borde slaktas”, sa Ebba och maneterna gungade i hinken, massan som sjönk ihop mer och mer till en klump.

”Jag skär halsen av henne – du vet att jag menar allvar”, sa Ebba.

Helena tog hinken. Utan ett ord, bar hon den mot vassen, och killarna. Ebba tittade på mig, satte handen för munnen, som för att kväva ett fniss, väste att *hon är ju inte klok, kolla, kom*. Vi skyndade efter. Helena rörde sig tyst, som en skugga nästan, dök in bakom vassen och jag såg hur hon höjde armen, hur maneterna blänkte till i solen när hon vippade på hinken, och smasket, smattret när de föll ner på Jontes rygg.

Tystnaden som följde – och sedan skriket, Jontes skräckslagna, äcklade skrik som ekade över stranden och havet och vi sprang, jag, Helena och Ebba.

Vi sprang, höll varandra i händerna, Helena i mitten, haltade svårt och vi nästan bar henne framåt, lyfte henne för vi var starka, snabba, galopperade på rasande hästar och skrattade, Ebba mest, men också jag, och Helena, skrattade och svetten gled mellan våra händer, så hårt vi höll, skulle aldrig släppa, för killarna kom efter, visst gjorde de?

Vi vågade inte se oss om, tappa fart.

Vi sprang ända till hallonbuskarna.

Kröp ihop i snåret. Insekterna virvlade upp, kravlade i svetten och hallonen hängde övermogna, föll till marken.

Ja, där kom killarna. För förbi ute på vägen, hade kastat sig upp på sina cyklar och vrålade *era fittor, era jävla fittor!* och Ebba tryckte hallonen mot sina bröst, viskade att hon hade snyggast bröstvårter, som en porrstjärna, och t-shirten blev fläckig och en vit mask kröp fram ur båret.

PÅ VÄGEN HEM GICK VI TILL HÅSTARNAN. De kom lunkande över hagen när vi lockade med gräs. Stjärna klippte med öronen när jag talade tyst nära intill. *Jag är här jag är här!*, sa jag och strök försiktigt över manen som var sträv och full av intorkad lera, kanske hade hon rullat sig, förmodligen.

SLUTET AV SOMMAREN, sista veckan innan skolan började, hettan som hängde kvar.

Ljuset var mättat, bronsfärgat över havet.

Ebbas pappa syntes inte till längre, gick aldrig ut. Man talade om hospice.

Jag visste inte vad hospice var, men förstod att det handlade om döden.

Ebba sa ingenting om sin pappa.

Vi galopperade på holmen. Jag, Ebba, Helena.

Ebba piskade sin häst, den löddrade och tuggade fradga, jag kunde se det tydligt, fast det var en fantasi.

Hur hästen löddrade av fasa och skräck när hon satte sporrarna i sidan, och tvingade den framåt, snärtade med kvisten som var ett ridspö och jag fick kämpa för att hålla samma takt.

Vi rusade uppför, som om det gällde livet, Helena hamnade långt bakom och även min häst löddrade nu, jag halkade omkring på ryggen, höll hårt i manen, det var en hemsk lek, en hemsk dag på holmen, jag ville gå hem men sprang med Ebba, vi flåsade, flämtade efter luft, den här hettan.

UPPE PÅ KULLENS TOPP VAR ALLT STILLA.

Härifrån syntes nästan hela ön: stränderna, ängarna, den steniga, norra kustremsan. Fyren kastade skarpt ljus

”På krönet, just före nedförslöpan, stannade jag till. Havet flämtade nedanför, inga vågor, ingen dyning. Bara blankt, nästan uppgivet i hettan. Jag vände mig om. Också Ebba sprang. Äntligen sprang hon.”

omkring sig. Värmen vibrerade. Gräset var lågt, uttorkat, alldeles mjukt nu, inte längre hårt och stickig, som om det hade gett upp och svarta larver med håriga kroppar kröp nära varandra, på ett led, jag låg på rygg och flämtade.

Det var Helena som upptäckte killarna.

Hon skuggade ansiktet med handen, pekade mot buskaget, fyra gestalter som rörde sig ut på holmen.

Det var motljus, svårt att se, men visst var det killarna. De cyklade. Metallen blänkte när de stötte sig fram över gropar och tuvor, stod upp på cyklarna och trampade, hävde sig fram över styrena, kom hastigt närmare och mycket snart hördes rösterna, ropen.

Ebba rättade till bh:n under t-shirten, borstade av gräset.

”Vi sticker va”, sa jag och satte mig upp, kikade fram, dold av Ebba.

”Vänta”, sa hon.

Killarna var halvvägs till kullen nu, studsade fram över heden. Kedjorna rasslade, eller om det var tramporna som skavde mot stänkskydden.

Helena höll på med larverna, gjorde en väg för dem i gräset, böjde undan stråna.

”Kom nu. Vi tar andra vägen, vi hinner”, sa jag.

För så uppenbart: killarna var på väg mot kullen, mot oss.

Fittor, era fittor, vi ska ta er.

Skrek de så?

Ebbas kinder blossade, hon flämtade – jag drog i hennes tröja. Sa kom nu Ebba. Kom nu.

Killarna slängde ifrån sig cyklarna vid foten av kullen. Ända härifrån tyckte jag mig se deras grin, men förmodligen var det inbillning. Det dammade om fötterna när de rusade genom den uttorkade bäckfåran, och började klättra, rörde sig framåt, lätt hukade uppför slutningen, som någon sorts främmande varelser, jag backade, försökte få med mig Ebba, tog hennes hand men hon drog den åt sig, tryckte den mot bröstet.

”Vad håller du på med?”, skrek jag.

Helena och jag sprang. Över toppen, mot andra sidan, i motsatt riktning, bort från killarna. Solen vråkade ut sitt

ljus. På krönet, just före nedförslöpan, stannade jag till. Havet flämtade nedanför, inga vågor, ingen dyning. Bara blankt, nästan uppgivet i hettan. Jag vände mig om. Också Ebba sprang. Äntligen sprang hon.

Killarna var uppe nu. De såg mig. De såg Helena. De såg Ebba. Jo, de såg oss alla.

Men de sprang efter Ebba.

Bara efter Ebba, rusade efter henne och solen brände mot enbuskarna, jag såg henne snubbla till, kanske i en håla, eller på en rot.

Hon flaxade med armarna innan hon föll.

Jag tänkte: jag måste göra något.

Men kom inte på vad, kom mig inte för.

Ebba skrek.

Ett gällt skrik, överkligt, som om det var en katt som lät, som pressades ner i ett håll, en kloak. Ett plågat djur.

Om jag fick dyka. Slänga mig rakt ut från kullen och ner i havet. Inga maneter här, utanför holmen, förkastningen, fyrtio meter rakt ner, ett bråddjup att sväva i, försvinna i, ingen skulle märka, jag var ju ... bara jag.

Helena rusade tillbaka. Hon sprang fort, trots haltningen, den krängande rörelsen. Hon snärtade med Ebbas ridspö i luften, vrålade och jag måste ha börjat springa också då, för jag närmade mig skriken, killarna i en hög över Ebba. De ryckte i hennes kläder och Jonte som låg ovanpå, tryckte sig mot och rörde underlivet, juckade och gned och Ebba kastade med huvudet från sida till sida utan att komma loss, hennes ansikte svettblankt och förvridet i en grimas.

Som hennes pappa. Som en döende.

Men där var Helena och snärtade med ridspöet, snärtade hårt över deras ryggar och skrek och vrålade och sa att dom skulle dö, hon skulle döda dom allihop, hon skulle döda dom och rösten var hes och gäll och vansinnig, jag tänkte det. Att Helena blivit vansinnig, galen. Också killarna ryggade undan, Helena piskade med spöet, rakt över Jontes ansikte, ett ilsket rött märke över kinden och Ebba som grät, snyftade mot tröjan.

OCKSÅ HELENA GRÄT.

Senare, när killarna tagit sina cyklar och cyklat tillbaka, trampat hastigt över heden och Ebba gått före oss hem, inte velat ha sällskap, bara gått.

Helena satt med knäna uppdragna mot hakan och grät. Luggen kladdig av snor, ett rufs.

Det blev kväll, en anings svalka i luften. Snart föll mörkret, det obönhörliga augustimörkret, och fyrskenet som skar genom det svarta, svepte över havet.

Jag strök Helena över ryggen.

Jag sa att hon var bra, modig.

Hon skakade på huvudet.

Hon sa att hon tänkte på maneterna. De där oskyldiga maneterna som hade pressats ihop i hinken, och som hon hållt ut, som runnit från Jontes rygg och ner i den brännheta sanden.

Ner i sanden, som i en grav.

Jag svarade inte.

Maneterna. Som om de var något att tänka på. Efter allt som hade hänt.

”De var redan döda då”, sa jag.

”Man kan aldrig veta”, sa hon.

”Vi går. Det börjar bli mörkt”, sa jag.

SOMMAREN DÄRPÅ VAR EBBA INTE PÅ ÖN.

Man sa att hennes mamma varit tvungen att sälja, huset var för dyrt att behålla.

En familj med småbarn flyttade in där istället, slängde sina fula leksaker omkring sig.

Det var en kylig sommar. Inga maneter.

Helena ville ändå inte bada. Sa att vattnet var för kallt. Vi pratade ingenting om Ebba.

Vi lekte aldrig häst.

Vi var inte på kullen mer, inte ens på holmen.

Hästarna betade i hagen. Den vita hingsten, shettisen. Och Stjärna. Jag pratade med henne ibland. Stod nära stängslet och viskade i hennes stora lena öron: *det blir bra, allt kommer att bli bra, jag lovar, visst blir det bra?!*

Och ja, det var kallt i vattnet. Aldrig mer än sexton grader. Det kalla vattnet isade, värkte i huvudet när jag dök. Jag simmade mycket långt under ytan. Det var mörkt där, alla moln som skymde solen. Tången som svarta streck över botten.